

Sygn. akt II K 507/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Szociński – Klein

w obecności protokolanta starszego sekretarza sądowego Joanny Woźniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie Andrzeja Kuźmicza

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 listopada 2020 roku

sprawy J. K., syna L. i K. z domu N., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 16 października 2014 r. w P. woj. (...), wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w ilości 100 gram amfetaminy oraz środków odurzających w postaci 100 gram marihuany w ten sposób, że zbył wskazane narkotyki nieustalonemu mężczyźnie użytkującemu stację telefoniczną (...) (...), w celu dalszej odsprzedaży,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzemieniu z dnia 9 grudnia 2011 r. (Dz.U. z 2011r Nr 117, poz. 678 ze zm.)

II. w okresie od 31 sierpnia 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. w P. woj. (...) wszedł w porozumienie z ustalonymi i nieustalonymi osobami w celu wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej z grupy (...) w postaci siarczanu amfetaminy w ten sposób, że podjął się pozyskania i dostarczenia komponentów niezbędnych do produkcji wskazanego wyżej narkotyku,

tj. o czyn z art. 54 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w brzemieniu z dnia 29 lipca 2005 r.

I. oskarżonego J. K. uznaje za winnego dokonania obu zarzucanych mu czynów wyczerpujących: w pkt I dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzemieniu z dnia 9 grudnia 2011 r. (Dz.U. z 2011r Nr 117, poz. 678 ze zm.) w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzemieniu z dnia 9 grudnia 2011 r. (Dz.U. z 2011r Nr 117, poz. 678 ze zm.), a w pkt. II dyspozycję art. 54 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w brzemieniu z dnia 29 lipca 2005 r. i za to za czyn z pkt. I na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzemieniu z dnia 9 grudnia 2011 r. (Dz.U. z 2011r Nr 117, poz. 678 ze zm.) skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych, a za czyn z pkt II. na zasadzie art. 54 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w brzemieniu z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w brzemieniu z dnia 29 lipca 2005 r. skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 85 k.k., 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 116 k.k. orzeczone w punkcie I wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną pozbawienia wolności wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. na zasadzie art. 624 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, z których poniesione wydatki przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 507/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
o.1. Fakty uznane za udowodnione Na podstawie art. 423 §1a k.p.k. w zw. z art. 424 § 3 k.p.k. z uwagi na zakres wniosku o uzasadnienie, treść uzasadnienia ograniczono do wyjaśnienia podstawy			

prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	J. K.	<p>III. w dniu 16 października 2014 r. w P. woj. (...), wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w ilości 100 gram amfetaminy oraz środków odurzających w postaci 100 gram marihuany w ten sposób, że zbył wskazane narkotyki nieustalonemu mężczyźnie użytkującemu stację telefoniczną (...) (...), w celu dalszej odsprzedaży,</p> <p>tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu z dnia 9 grudnia 2011 r. (Dz.U. z 2011r Nr 117, poz. 678 ze zm.)</p>	
1	J. K.	<p>IV. w okresie od 31 sierpnia 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. w P. woj. (...) wszedł w porozumienie z ustalonymi i nieustalonymi osobami w celu wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej z grupy (...) w postaci siarczanu amfetaminy w ten sposób, że podjął się pozyskania i dostarczenia</p>	

		<p>komponentów niezbędnych do produkcji wskazanego wyżej narkotyku,</p> <p>tj. o czyn z art. 54 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w brzmieniu z dnia 29 lipca 2005 r.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
0.1. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCENA DOWODÓW			
0.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu	
0.1. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów			

(dowody, które są uznane za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	J. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Oskarżonemu J. K. w wyroku z dnia 24 listopada 2020 roku przypisano sprawstwo obu zarzucanych czynów wyczerpujących dyspozycje: w pkt I art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu z dnia 9 grudnia 2011 r. (Dz.U. z 2011r Nr 117, poz. 678 ze zm.) w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu z dnia 9 grudnia 2011 r. (Dz.U. z 2011r Nr 117, poz. 678 ze zm.),</p>			

a w pkt. II dyspozycję art. 54 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w brzmieniu z dnia 29 lipca 2005 r.

Zgodnie z treścią art. 56 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu ustalonym zmianą z dnia 9 grudnia 2011 roku, kto wbrew przepisom art. 33-35 i 37 powołanej ustawy wprowadza do obrotu środki odurzające, substancje psychotropowe lub słomę makową albo uczestniczy w takim obrocie, podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Art. 56 ust. 3 wskazanej ustawy dotyczy sytuacji w której przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej.

Powyższe oznacza, iż w art. 56 ust. 1 powołanej ustawy określono typ podstawowy tego przestępstwa, a w art. 56 ust. 3 – typ kwalifikowany. Przestępstwo określone w art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest przestępstwem powszechnym, materialnym,

wieloodmianowym i
wieloczynowym.

Przechodząc do analizy
strony przedmiotowej
przestępstwa
stypizowanego w art. 56
ustawy z dnia 29 lipca
2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii wskazać
należy, iż należy do
niej dokonywane wbrew
przepisom art. art.
33-35 i 37 wskazanej
ustawy wprowadzanie
do obrotu środków
odurzających, substancji
psychotropowych lub
słomy makowej lub
uczestniczenie w takim
obrocie.

Wskazać należy, iż
w artykułach 33-35
i 37 ustawodawca
uregulował m.in. warunki
dozwolonego użycia
środków odurzających i
substancji
psychotropowych,
podmioty uprawnione
do ich posiadania
oraz warunki obrotu
międzynarodowego i
wewnętrznotowowego
tymi substancjami.

Przechodząc do opisu
formy sprawczej
przypisywanej
oskarżonemu wskazać
należy, że uczestnictwo
w obrocie nie posiada
definicji legalnej.
Przyjmuje się, iż
działanie to polega
na przyjęciu środków
odurzających, substancji
psychotropowych lub
słomy makowej, odpłatnie

lub nieodpłatnie, celem późniejszego ich przekazania innej osobie, niebędącej konsumentem. W przypadku bowiem gdy odbiorcą jest konsument zachodzi zjawisko udzielenia środka psychoaktywnego innej osobie (art. 58 lub 59) – por. wyrok SA w Katowicach z 27.6.2002 r., II AKa 201/02, OSA 2003, nr 6, poz. 56; wyrok SA w Białymstoku z 20.3.2001 r., II AKa 34/01, OSA 2002, nr 4, poz. 31; wyrok SA w Lublinie z 9.2.2004 r., II AKa 7/04, Prok. i Pr. 2005, nr 1, poz. 31.

Zgodnie natomiast z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 12 lutego 2004 r. (II AKa 389/03, OSAB 2004, Nr 2, poz. 27) uczestnictwo w obrocie stanowi bierną formę nielegalnego obrotu.

Podążając zaś za stanowiskiem zaprezentowanym w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 kwietnia 2016 roku (sygn. II AKa 58/16), aby zasadnie móc przyjąć, że oskarżony dopuścił się przestępstwa „uczestniczenia w obrocie” środkami odurzającymi (art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) koniecznym jest również bezsporne ustalenie, że osoba nabywająca je następnie

od oskarżonego także nie czyniła tego na własny użytek (a zatem nie była konsumentem), ale nabyła je w celu dalszej ich odsprzedaży.

Jak natomiast zauważył Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 18 października 2012 r. (sygn. akt II Aka 163/12, LEX nr 1293437), pojęcie uczestniczenia w obrocie z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 roku odnosi się nie tylko do zachowań związanych z bezpośrednim przekazywaniem środków odurzających innej osobie, ale także do zachowań składających się na funkcjonowanie takiej osoby w obrocie, jak magazynowanie środków, udostępnianie lokalu, w którym ma dojść do wprowadzenia środków do obrotu itd. Uczestnictwem w obrocie jest więc zachowanie każdego, kto ma odegrać pewną określoną rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Analizę tego pojęcia przeprowadził także Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 listopada 2015 roku (sygn. akt V KK 341/15). Zgodnie z tezami zawartymi w uzasadnieniu postanowienia „uczestnik” obrotu, po dokonanych

czynnie z art. 56 ust. 1 lub 3 ustawy, może zakończyć swoją przestępną działalność, ale może również ją kontynuować, przekazując uzyskany środek do dalszego obrotu, bądź udzielać go – odpłatnie lub nieodpłatnie konsumentom, co penalizuje już art. 58 ust. 1 i 2 oraz art. 59 ust. 1 –3 ustawy. Zatem „uczestniczenie w obrocie” może również przybierać formę bierną, polegającą na odebraniu takiego środka od osoby zajmującej się jego „wprowadzaniem do obrotu” z zamiarem dalszego przekazywania go kolejnym osobom – w tym konsumentom. Dla odróżnienia występku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy oraz czynów z art. 58 ust. 1 i 2 oraz 59 ust. 1 –3 ustawy, konieczne jest zatem ustalenie osoby bezpośredniego, a nie kolejnego odbiorcy: jeśli tym odbiorcą jest konsument, o przestępstwie wprowadzania lub uczestniczenia w obrocie nie może być mowy. Jedną z form „uczestniczenia w obrocie” środkami odurzającymi w rozumieniu art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii może być również nabycie tychże środków od osoby wprowadzającej je do tego obrotu, niezależnie

od tego, kto będzie kolejnym ich nabywcą. Jeśli tym nabywcą okaże się konsument znajdzie konieczność prawnokarnej oceny takiego zachowania również pod kątem występkę polegającego na udzielaniu takiego środka albo w ramach kumulatywnej kwalifikacji albo jako przestępstw pozostających w realnym zbiegu.

Wydaje się, że jednym z wyznaczników do przyjęcia jednej z wyżej wymienionych konstrukcji winien być odstęp czasowy pomiędzy zachowaniem polegającym na „uczestniczeniu w obrocie”, czyli nabyciu środków od osoby wprowadzającej je do obrotu, a rozprowadzaniem ich wśród konsumentów.

Przechodząc do analizy przedmiotu czynu wskazać należy, iż zarówno środki odurzające jak i substancje psychotropowe posiadają legalną definicję na gruncie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Zgodnie z art. 4 pkt 25 i 26 wskazanej ustawy (w brzmieniu z 9 grudnia 2011 roku) substancja psychotropowa stanowi każdą substancję pochodzenia naturalnego lub syntetycznego, działającą na ośrodkowy układ nerwowy, określoną

w wykazie substancji psychotropowych stanowiącym załącznik nr 2 do ustawy; zaś środek odurzający - każdą substancję pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działającą na ośrodkowy układ nerwowy, określoną w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy.

Oskarżonemu przypisano sprawstwo w warunkach art. 56 ust. 3, a więc czyn w postaci kwalifikowanej.

Kryterium uzasadniającym surowsze zagrożenie karą jest działanie jak w warunkach art. 56 ust. 1, przy tym, iż przedmiotem czynu jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej.

Znamię znacznej ilości nie posiada definicji legalnej i jest określane każdorazowo przez sąd, w związku z czym pojawiły się liczne wątpliwości interpretacyjne.

W doktrynie zaprezentowana została kompilacja kierunków orzecznictwa, zgodnie z którą uznać należy, że o znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych decyduje:

a) kryterium ilościowe (masa wagowa określona

w gramach, kilogramach, tonach, porcjach);

b) kryterium jakościowe (rodzaj środka odurzającego lub substancji psychotropowej, biorący pod uwagę właściwości uzależniające i odurzające, a więc uwzględniający podział na narkotyki miękkie i twarde);

c) kryterium jakościowo-ilościowe (ilość środka odurzającego lub substancji psychotropowej wystarczająca do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób);

d) kryterium wartości rynkowej środka odurzającego lub substancji psychotropowej.

(tak: T. Srogosz, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. Wyd. 2, Warszawa 2008)

Jedno z powyższych stanowisk potwierdza także zaprezentowane w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 10 grudnia 2014 roku (sygn. akt II AKa 252/14) stanowisko, zgodnie z którym masa wagowa narkotyku stanowi główne kryterium czynienia ustaleń w zakresie "znacznej ilości" narkotyku, jednakże nie należy tu pomijać także innych, mających tu niewątpliwie znaczenie,

wyznaczników, to jest rodzaju środka (narkotyk miękki, twardy), jak też jego przeznaczenia (cel handlowy, własne potrzeby).

Przenosząc wszelakie powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, iż swoim zachowaniem oskarżony wypełnił znamiona czynu zabronionego, które zostały przypisane mu w pkt. I wyroku. Ilości: 100 gramów amfetaminy oraz 100 gramów marihuany będące przedmiotem czynu, biorąc pod uwagę kryterium ilościowe, a także okoliczność, iż oskarżony zbył te środki celem dalszej odsprzedaży innej nieustalonej osobie oraz kryterium jakościowe (biorąc pod uwagę właściwości amfetaminy oraz okoliczność, że stanowi ona tzw. narkotyk „twardy”) uzasadnia zaklasyfikowanie ich jako występujących w ilości znacznej. Powyższe stanowisko co do kryteriów przyjęcia znamienia znacznej ilości w stosunku do amfetaminy potwierdza m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 12 listopada 2005 roku (sygn. II AKa 282/05).

Za przyjęciem powyższego znamienia znaczności także w stosunku do marihuany przemawia także możliwość uzyskania z tej ilości narkotyku

wielu porcji handlowych narkotyku przeznaczonych dla znacznego grona odbiorców.

Substancje, które zbył oskarżony stanowią niewątpliwie substancje psychotropowe oraz środki odurzające w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, bowiem stanowią substancje uregulowane w powołanych załącznikach do ustawy, zaś to, że ujawnione substancje i środki były substancjami psychotropowymi i środkami odurzającymi potwierdziły wywołane w sprawie opinie i sprawozdania z przeprowadzonych badań, co do których rzetelności nie można mieć wątpliwości. Uznać należy, iż ustalone zachowanie oskarżonego wypełnia znamię uczestnictwa w obrocie substancji psychotropowych oraz środków odurzających, bowiem jak zostało ustalone w toku postępowania, J. K. zbył wskazane narkotyki nieustalonemu mężczyźnie (użytkującemu stację telefoniczną (...) (...)) celem ich dalszej odsprzedaży. Fakt, iż oskarżony uczestniczył w opisanym wyżej sposób w wytwarzaniu i obrocie znacznymi

ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających nie może budzić wątpliwości w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, składającego się zarówno z osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych i zakwalifikowanego, jako materiał jawny i poufny od obowiązku przedstawiania którego i od dokonywania oceny którego, Sąd został zwolniony z uwagi na zakres wniosku i treść art. 423 § 1a k.p.k.

Z tych względów w tym miejscu wskazać należy, iż koronnym argumentem świadczącym o tym, iż zachowania zarzucane oskarżonemu w akcie oskarżenia w niniejszej sprawie miały miejsce w rzeczywistości jest to, że potwierdza je sam oskarżony, który co prawda nie został doprowadzony na rozprawę (ze względu na swe własne oświadczenia, że ze względu na panującą epidemię wnosi on o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność – vide k. 657 i 665), lecz wcześniej nie tylko ostatecznie przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów, lecz uzgodnił z Prokuratorem wymiar kary (łącznej) i wnioskował do Sądu o jej wymierzenie – vide k. 658 i 665, o czym

niżej. Z tych względów nie ma wątpliwości co do tego, że oskarżony swoim działaniem wyczerpał dyspozycję wskazanego przepisu.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu ujętego w punkcie I wyroku.

W punkcie I wyroku z dnia 24 listopada 2020 roku Sąd uznał również winę oskarżonego w zakresie czynu z pkt. II części wstępnej wyroku, czyli przestępstwa uregulowanego w art. 54 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w brzmieniu z dnia 29 lipca 2005 r. tj. wejścia w porozumienie z inną osobą w celu popełnienia przestępstwa określonego w art. 53 ust. 2 powołanej ustawy.

Strona przedmiotowa przestępstwa z art. 54 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., Nr 13, poz. 124 ze zm.) polega na wejściu w porozumienie z inną osobą w celu popełnienia przestępstwa nielegalnego wytwarzania, przetwarzania lub przerabiania środków

odurzających lub substancji psychotropowych albo przetwarzania słomy makowej w znacznych ilościach bądź w celu osiągnięcia korzyści majątkowej albo osobistej.

Wejście w porozumienie z inną osobą zachodzi w sytuacji wspólnego podjęcia decyzji i omówienia podziału ról przez co najmniej dwie osoby, a nie jedynie ogólnego uzgodnienia zamiaru popełnienia przestępstwa w przyszłości (zob. A. Marek, Prawo, s. 203). Same pertraktacje, nie zakończone podjęciem decyzji o popełnieniu w przyszłości konkretnego przestępstwa (a nie "jakiegoś" przestępstwa), nie stanowią porozumienia (R. Góral, Kodeks karny, s. 37). Porozumienie ma być zawarte w celu popełnienia przestępstwa określonego w art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Obejmuje ono zatem jedynie działanie z zamiarem bezpośrednim, ukierunkowanym na dokonanie czynu zabronionego (por. R. Góral, Kodeks karny, s. 37). (za: T. Srogosz, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. Wyd. 2, Warszawa 2008).

Wejście w porozumienie określone w komentowanym przepisie

jest przestępstwem sui generis, a nie karalnym przygotowaniem stanowiącym formę stadialną przestępstwa w rozumieniu art. 16 § 1 k.k. Przygotowanie do występku z art. 54 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., Nr 13, poz. 124 ze zm.) jest możliwe - ale w myśl art. 16 § 2 k.k. - nie jest ono karalne. (za: Ważny Andrzej (red.), Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz). W doktrynie istnieje także odmienne stanowisko uznające, że art. 54 ust. 2 pkt 2 UPN nie ustanawia przestępstwa sui generis, wskazujące, że gdy sprawca swoim zachowaniem wyczerpuje znamiona czynu zabronionego wskazanego w art. 53 ust. 2, zachodzi pozorny zbieg przepisów ustawy (T.Srogosz, Ustawa..)

Do znamion tego przestępstwa nie należy to, czy nastąpiło ewentualne powodzenie i dojście do skutku przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 grudnia 2014 roku II AKa 250/14)

W tym miejscu dla wyjaśnienia wszystkich znamion czynu należy

choćby pobieżnie przytoczyć okoliczności dotyczących opisu czynu z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Art. 53 ust. 1 wskazanej ustawy penalizuje wbrew przepisom ustawy, wytwarzanie, przetwarzanie albo przerabianie środków odurzających lub substancji psychotropowych albo przetwarzanie słomy makowej, zaś art. 53 ust. 2 w brzmieniu z dnia 29 lipca 2005 roku dotyczy sytuacji, jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1 ustawy jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych albo słomy makowej lub czyn ten został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Przestępstwo to jest przestępstwem o charakterze powszechnym.

Przedmiotem ochrony jest monopol przedsiębiorstw wytwarzających, przetwarzających lub przerabiających środki odurzające lub substancje psychotropowe, a także życie i zdrowie społeczeństwa jako całości. Zgodnie z definicją legalną, zawartą w art. 4 pkt 35 wytwarzaniem należy nazwać czynności, za pomocą których mogą być otrzymywane

środki odurzające lub substancje psychotropowe albo ich prekursory, ich oczyszczanie, ekstrakcję surowców i półproduktów oraz otrzymywanie soli tych środków lub substancji.

Definicja substancji psychotropowej została przytoczona już w poprzedniej części rozważań, odnoszących się do czynu stypizowanego w punkcie I wyroku, w związku z czym nie ma potrzeby jej ponownego przytaczania.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż działanie oskarżonego było niewątpliwie ukierunkowane na dokonanie czynu zabronionego z art. 53 ust. 2 przytaczanej ustawy. Świadczy o tym ustalone zachowanie oskarżonego w postaci wejścia w porozumienie z ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, porozumienie, które miało na celu wytwarzanie znacznych ilości substancji psychotropowej.

Oskarżonemu w wyniku podziału ról przypadło podjęcie się przez niego roli w procesie produkcyjnym wskazanego narkotyku przejawiającej się w pozyskiwaniu i dostarczaniu komponentów

niezbędnych do produkcji substancji w postaci siarczanu amfetaminy, co jasno wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, a z kolei treść załącznika 2 do wskazanej ustawy (w brzmieniu pierwotnym) nie pozostawia wątpliwości co do tego, że stanowi on niewątpliwie substancję psychotropową z grupy (...).

Mając na względzie powyższe Sąd uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z pkt. II części wstępnej wyroku.

Wskazać w tym miejscu należy, podobnie, jak przy omawianiu pierwszego z czynów przypisanych oskarżonemu, że fakt, iż wszedł on w porozumienie z ustalonymi i nieustalonymi osobami w celu wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej z grupy (...) w postaci siarczanu amfetaminy nie może budzić wątpliwości w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, składającego się zarówno z osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych i zakwalifikowanego, jako materiał jawny i poufny od obowiązku przedstawiania którego i od dokonywania oceny którego, Sąd został zwolniony z uwagi na zakres wniosku i treść art. 423 § 1a k.p.k.

I w tym miejscu ponownie wskazać należy, iż koronnym argumentem świadczącym o tym, iż zachowania zarzucane oskarżonemu w akcie oskarżenia w niniejszej sprawie miały miejsce w rzeczywistości jest to, że potwierdza je swoimi działaniami procesowymi sam oskarżony, a które to działania przedstawione zostały przy analizie pierwszego z przypisanych mu czynów, nie ma zatem potrzeby ponownego ich przytaczania w tym miejscu, co oczywiście nie oznacza, że nie mają one zastosowania w zakresie drugiego z przypisanych mu czynów. Z tych względów nie ma wątpliwości co do tego, że oskarżony swoim działaniem wyczerpał również dyspozycję przepisu art. 54 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w brzmieniu z dnia 29 lipca 2005 r.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. K.	1	1 i 2	Na rozprawie w dniu 24 listopada 2020 roku, w którym to dniu zamknięto przewód sądowy, obecny na rozprawie Prokurator w mowie końcowej wniosł

o uznanie oskarżonego za winnego popełnienia obu zarzucanych mu czynów i wymierzenie mu za czyn z pkt I kary 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 120 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 80 złotych, za czyn z pkt II kary 4 miesięcy pozbawienia wolności i wymierzenie kary łącznej wymiarze 2 lat pozbawienia wolności.

Oskarżony nie był co prawda obecny na rozprawie (sam wnosił o niedoprowadzenie go na termin i rozpoznanie sprawy pod swoją nieobecność z uwagi na stan epidemii), niemniej jednak kilkakrotnie w kierowanych do sądu przed rozprawą pismach podnosił on, że jego obecność na rozprawie nie wniesie (a doprowadzenie go będzie stanowiło dla niego ryzyko z powodu sytuacji epidemicznej), „a przyznałem się do zarzutów i zaproponowałem karę, na którą przystał Pan Prokurator” - vide k. 665.

Sąd przyjął, iż owa kara, o której pisze oskarżony we wskazanym piśmie to kara (łączna) dwóch lat pozbawienia wolności o wymierzenie której wnosił on pisemnie kierując do Sądu pismo z dnia 28 września 2020 roku – k.

658 w którym taką właśnie karę proponował i o wymierzenie której prosił bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, łącząc to z kolejnym wnioskiem o przeprowadzenie rozprawy bez jego udziału i nie zarządzanie doprowadzenia go na termin rozprawy – vide k. 657.

Oczywistym jest, iż Sąd nie był związany w żadnym zakresie wnioskami oskarżonego, jednak uznając za zasadne jego obawy o stan zdrowia związane ze stanem epidemii i szalejącą pandemią (zwłaszcza, że rozprawa była zaplanowana na czas w którym dobową liczbą zakażeń drastycznie rosła), a z drugiej strony mogąc uznać jego obecność za nieobligatoryjną, Sąd nie zarządził doprowadzenia oskarżonego i rozpoznał sprawę pod jego nieobecność.

Powyższe skutkowało tym, iż nie mógł zostać uwzględniony wniosek oskarżonego o wydanie wyroku bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, ani nie było mowy o zastosowaniu art. 387 k.p.k., a Sąd był władny w razie wydania wyroku skazującego orzec karę według własnego uznania

w dowolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Niemniej jednak, Sąd dostrzegając, iż z jednej strony postawa oskarżonego, który nie chciał być doprowadzany na rozprawę wskazując, że przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów i zaproponował wymiar kary, który został zaakceptowany przez oskarżyciela publicznego, a drugiej zgłoszenie przez oskarżyciela publicznego w mowie końcowej wniosków korelujących z oświadczeniami oskarżonego, uznał, że nie ma potrzeby orzekania kar surowszych niż te, których wymierzenia domagał się Prokurator.

Z tych względów, dzielając stanowisko Prokuratora, Sąd uznając winę oskarżonego w zakresie każdego z obu zarzucanych mu czynów, wymierzył mu za czyn z pkt. I na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu z dnia 9 grudnia 2011 r. (Dz.U. z 2011r Nr 117, poz. 678 ze zm.) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i obowiązkową grzywnę w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych, a za czyn z pkt II. na

zasadzie art. 54 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w brzemieniu z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w brzemieniu z dnia 29 lipca 2005 r. skazał go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

W ocenie Sądu zaproponowane, a następnie orzeczone kary, tak pozbawienia wolności (jednostkowe), jak i grzywna, pomimo, że oscylują w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia sprawcy i spełnią swe cele prewencji indywidualnej, jak i ogólnej i będą zgodne z ogólnymi dyrektywami wymiaru kary ujętymi w art. 53 k.k., a zwłaszcza jego § 1.

Z jednej strony orzeczone kary uwzględniają stopień społecznej szkodliwości czynu z uwagi na fakt, że przestępstwa, których dopuścił się oskarżony godzą w wiarę obywateli w skuteczność i zasadność ustanowionych przepisów prawa w tym zakazów dotyczących wchodzenia w porozumienie z innymi osobami w celu wytwarzania znacznych

ilości substancji psychotropowej celem późniejszego wprowadzania do obrotu substancji, których wytwarzanie, posiadanie etc. jest zabronione.

Przestępstwa te godzą także w tak ważne dla każdego człowieka dobra, jak zdrowie (tak indywidualne, jak i publiczne) i de facto niweczą podejmowane przez Państwo próby zabezpieczenia społeczeństwa przed swobodnym, niekontrolowanym, nielegalnym posiadaniem środków odurzających, psychotropowych.

Podkreślić przy tym należy, iż orzeczone kary, pozbawienia wolności, pomimo tego, że wymierzone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia nie mogą być uznane za kary łagodne. Są to bowiem kary „bezwzględne” i kilkuletnie. Spełniają one tym samym wymóg prewencji ogólnej. Dają one bowiem jasno do zrozumienia, że osoby dopuszczające się przestępstw, a zwłaszcza przestępstw określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii nie mogą liczyć na pobłażliwość wymiaru sprawiedliwości i zawsze spotkają się z ich stanowczą reakcją.

Orzeczone kary uwzględniają również – do uczynienia czego Sąd jest zobligowany ustawowo – okoliczności korzystne dla oskarżonego, a takie w tej sprawie również występują. Wskazać należy, iż oskarżony nie tylko przyznał się do dokonania obu zarzucanych mu czynów, lecz również nie chciał toczyć długiego sporu sądowego i wykazał maksymalnie koncyliacyjną postawę decydując się na zaproponowanie określonej kary. Oskarżony ponadto nie mataczył w sprawie dążąc do szybkiego zakończenia postępowania.

Podkreślić po raz kolejny należy, że działania podejmowane przez oskarżonego nie były jedynie działaniami pozorującymi skruchę w celu uzyskania dla siebie doraźnych korzyści, lecz stanowiły one realne działania, o czym świadczy to, że oskarżony zdecydował się nawet nie uczestniczyć w rozprawie, po to, aby nie być przewożonym do innych jednostek penitencjarnych, aby nie stracić miejsca w kolejce oczekujących na podjęcie zatrudnienia.

Ponadto ten tok rozumowania potwierdza również to, że oskarżony nie poprzestał jedynie na

zaproprowaniu
określonej kary Sądowi,
lecz uprzednio jeszcze
podjął próby ustalenia jej z
urzędem prokuratorskim.

W świetle złożonych
na rozprawie wniosków
końcowych przez
Prokuratora – z uwagi
na ich zbieżność, a
w kwestiach zasadniczych
wręcz tożsamość ze
stanowiskiem
prezentowanym przez
oskarżonego – można
uznać, że w rzeczywistości
do takiego porozumienia
doszło, choć nie zostało
ono sformalizowane.

Odnosząc się z kolei do
orzeczonej obligatoryjnie
za czyn z pkt I
części wstępnej wyroku
kary grzywny, to wskazać
należy, że wymierzona
kara grzywny – podobnie,
jak kary jednostkowe
pozbawienia wolności –
nie może zostać uznana
za karę łagodną –
co do jej wysokości.
Wskazać bowiem należy,
że po jej przeliczeniu
ze stawek dziennych
na stawkę kwotową,
otrzymamy kwotę 9.600
zł. (120x80). Jest to
kwota znacząca, nawet
dla osób, które osiągają
stałe dochody. Tymczasem
oskarżony jest osobą
pozbawioną wolności, nie
osiągającą dochodów, nie
mogącą liczyć na pomoc ze
strony rodziny – vide k.
657. Wszystko to sprawie,
że oskarżony będzie
musiał włożyć wiele trudu

			<p>i wysiłku w to, aby uiścić orzeczoną grzywnę, gdyż w przeciwnym razie będzie ona musiała być wykonana w formie zastępczej kary pozbawienia wolności, co dodatkowo wydłuży pobyt oskarżonego w jednostce penitencjarnej o kilka miesięcy.</p> <p>Z tych względów, Sąd uznał wnioski złożone przez Prokuratora za zasadne i wyważone, uwzględniające wszystkie okoliczności sprawy i nie widział podstaw do tego, aby ich nie uwzględnić.</p>
J. K.	2	1 i 2	<p>Na podstawie art. 85 k.k., 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 116 k.k. Sąd orzeczone w punkcie I wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.</p> <p>W ocenie Sądu wymierzona na zasadzie absorpcji kara pozbawienia wolności będzie adekwatna w niniejszej sprawie. Zważyć bowiem należy, iż przestępstwa za które oskarżony został skazany niniejszym wyrokiem pozostają w realnym i bliskim związku tak ze sobą wzajemnie, jak i z innymi dotyczącymi oskarżonego wyrokami skazującymi. Rozstrzygnięcie zaś, która z dających się odczytać</p>

z treści art. 86 k.k. dyrektyw wymiaru kary łącznej powinna stanowić podstawę wymiaru tej kary w konkretnym przypadku związane jest z dwoma okolicznościami. Pierwsze z nich to zagadnienie wskazań wynikających z dyrektyw prewencyjnych, drugie wynika ze znaczenia okoliczności podmiotowych i przedmiotowych uwzględnianych przy wymiarze kary łącznej, w tym zwłaszcza charakterem związku zachodzącego pomiędzy pozostającymi w zbiegu przestępstwami. Oba elementy, a więc zarówno dyrektywy prewencyjne, jak i związek zachodzący pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, stanowią podstawowe okoliczności mające niekwestionowany wpływ na wybór określonej dyrektywy wymiaru kary łącznej.

Odnosząc się do omawianego zagadnienia, Sąd Najwyższy stwierdził, że „wymierzając karę łączną sąd powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak” (wyrok SN z 15 maja 1990 r., IV KR 80/90, LEX nr 22064).

Z kolei Sąd Apelacyjny w Krakowie wskazał, że „orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar. Wymiar kary łącznej zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. Może on być łagodzony, gdyby kara tak oznaczona jako kara zasłużona nie była celowa. Nie może jednak być zaostrzony ze względów celowości ponad granice kary zasłużonej” (wyrok SA w Krakowie z 4 października 2000 r., II Aka 175/00, KZS 2000, z. 10, poz. 31).

Wskazać należy, iż oba przypisane oskarżonemu niniejszym wyrokiem czyny zostały dokonane w praktycznie tożsamym celu i że pozostają one w ścisłym związku, na co zwrócono uwagę wyżej. Niezależnie od tego oskarżony obecnie odbywa już długoterminową karę pozbawienia wolności orzeczoną również za przestępstwa tego samego rodzaju. Można założyć, iż w sytuacji, gdyby oskarżony został skazany za wszystkie jego czyny jednocześnie, to orzeczona kara nie byłaby wyższa od tej, która została orzeczona o ponad dwa lata.

Z tych względów Sąd uznał, że wniosek Prokuratora również w tym miejscu jest zasadny i uwzględnił go, tym samym wychodząc naprzeciw wnioskowi oskarżonego.

Na zakończenie omawiania kwestii związanych z orzeczeniem i wymiarem kary łącznej wskazać należy, iż obecne brzmienie art. 86 § 1 k.k., zgodnie z którym Sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając... etc, nie pozwoliłoby Sądowi na orzeczenie kary łącznej w wymiarze dwóch lat pozbawienia wolności, czyli w wymiarze równym, a nie wyższym niż najwyższa z łączonych kar jednostkowych.

Niemniej jednak wskazać należy, iż oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów wówczas, gdy obowiązywały inne uregulowania w tym zakresie, względniejsze dla oskarżonego, gdyż pozwalające na orzeczenie kary łącznej granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy.

Jako, że oskarżony został skazany za przypisane mu przestępstwa na podstawie przepisów obowiązujących

			<p>w momencie dokonywania <u>przezeń przestępstw, a nie w momencie wyrokowania, gdyż przepisy obowiązujące wcześniej były dla oskarżonego względniejsze, Sąd wymierzając karę łączną na podstawie wskazanych w omawianym punkcie wyroku przepisów dokonał tego w ich brzmieniu obowiązującym w dacie czynów, wówczas zaś, jak wskazano możliwym było wymierzenie kary łącznej od najwyższej z kar jednostkowych do ich sumy.</u></p>
5.	<i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			

7. KOszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	<p>Art. 624 § 1 k.p.k. stanowi, iż sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.</p> <p>W niniejszej sprawie, oskarżony jest nie posiadając majątku, pozbawioną wolności, odbywającą długoterminową karę pozbawienia wolności. Z prawdopodobieństwem granicznym bowiem z pewnością uznać można, iż oskarżony nie posiada środków na uiszczenia kosztów, zaś ich ewentualna egzekucja okazałaby się bezskuteczna.</p> <p>Z tych względów Sąd uznał, że w niniejszej sprawie została spełniona przesłanka zawarta w przytoczonym przepisie.</p>	
6. 1Podpis		

--	--